

Прощення царівни-жаби

*Катя хоче поставити виставу,
однак Соня намагається робити
все по-своєму!*

Шарлотта Ларкабал

Співробітник редакції церковних журналів
(Грунтується на справжніх подіях)

*“Будьте ж милосердні, як і
Отець ваш милосердний!” (Лука
6:36).*

Коли Катя виходила зі свого багатоквартирного будинку на сонечко, вона несла велику коробку. Було літо, і в її місті в Росії вже кілька місяців стояла тепла погода. Вона поставила коробку на лаву, де її чекали друзі—Діма й Соня.

“Тут усе, що нам потрібно для нашої вистави!”—сказала Катя. Вона відкрила коробку і витягла пластикову корону, шматки фіолетової, блакитної та червоної тканини. Якщо додати трохи фантазії, то з цього можна зробити чудові костюми.

“А яку виставу ми готуємо?”—запитав Діма.

Катя усміхнулася. “Я думаю, треба поставити “Царівну-жабу”! То була її улюблена казка. Катя усміхалася, коли уявляла, як грає Василину Прекрасну.

Соня схопила блакитну тканину з коробки і загорнулася в неї. “Я хочу бути Василиною!”—сказала вона.

ІЛЮСТРАЦІЇ ЛЮСІ СЕМІЛІ

“Зачекай,—сказала Катя.—То була моя ідея. Це означає, що Василиною слід бути мені”.

“Ти можеш бути нею”,—сказала Соня. Але потім вона захихикала. “Коли вона була жабою!”

Катя насупилася і вихопила у Соні блакитну тканину. “Але це моя п’еса!”

Соня поставила руки в боки. “Ніхто не буде з тобою гратися, якщо ти будеш командувати. Ти швидше жаба, ніж царівна”.

Катя відчула, що на очі навертаються сльози. Вона схопила коробку й побігла додому, вгору сходами, поки не добігла до своєї квартири. Вона гучно закрила за собою двері.

“Щось не так?”—сказала мама. Катя розплакалася.

“Соня все зіпсувала!” Катя розповіла мамі про все, що сталося. “Вона сказала, що я жаба!”

“Ой, Катрусю”,—сказала мама. Катрусєю мама лагідно називала Катю. “Мені шкода. З її боку це було не дуже гарно”.

Саме тоді в двері хтось постукав. Мама пішла відкрити двері, але Катя побігла в свою кімнату. Вона чула голоси, а потім мама її поклікала. “Ти хочеш поговорити з Сонєю? Вона хоче тобі щось сказати”.

“Ні!”—вигукнула Катя.

Вона знову чула голоси, а потім почула, як зачинилися двері.

“Я думаю, що Соня хоче вибачитися”,—сказала мама.

“Мені байдуже”,—відповіла Катя. Вона ще глибше занурилася обличчям у подушку.

Мама якусь мить постояла біля дверей. “Знаєш, буває так, що коли я сердита, мені не хочеться пробачити інших людей. Іноді, аби пробачити, мені потрібно попросити Небесного Батька про допомогу”. Потім вона пішла.

Катя була надто сердита, аби прощати. Соня образила її! Втім, ... від того, що вона сердилася, їй також не було дуже добре.

Вона зітхнула і стала на коліна біля свого ліжка. Катя знала, що Небесний Батько хоче аби вона

пробачила Соню. Це буде правильно. Але, можливо, Небесний Батько хоче, аби Катя пробачила, тому що це допоможе й Каті почуватися краще.

“Небесний Батьку, будь ласка, допоможи мені пробачити Соню,—сказала вона.—Мені насправді не дуже цього хочеться, але й не хочеться сердитися”.

Вона закінчила молитву й глибоко вдихнула. Катя відчула, що її гнів потроху починає зникати. Вона змогла це зробити. Вона змогла пробачити. Вона пішла до Соніної квартири й постукала у двері.

Соня відчинила й відразу ж заговорила: “Катю, вибач мені за те, що я наговорила”.

“Я вибачаю,—сказала Катя.—І вибач, що я забрала всі костюми. Ти також будеш хорошою Василиною. Ми можемо чергуватися”.

Соня усміхнулася. “Добре. А можемо ми зараз розпочати репетицію? Я покличу Діму!”

Катя усміхнулася у відповідь. “Я пішла за костюмами!” ●

